

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **A. G.**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Masná 8, 702 00 Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 10. 6. 2004, č. j. OAM-2004/VL-20-08-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 5. 2005, č. j. 24 Az 398/2004 - 48,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 5. 2005, č. j. 24 Az 398/2004 - 48, **se zrušuje**.
- II.** Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2004, č. j. OAM-2004/VL-20-08-2004, **se odmítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Odměna advokáta Mgr. Farida Alizeye **se určuje** částkou 1279,30 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2004 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování.

Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž kromě označení napadeného rozhodnutí uvedl, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a 5, § 46 a § 47 odst. 1 správního řádu, jejichž obsah parafrázoval; dodal, že další důvody uvede, až se seznámí se spisem. Požádal též o to, aby mu byl ustanoven

zástupce, čemuž soud vyhověl; závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 9. 5. 2005; v řízení před správním orgánem přitom neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v právním posouzení věci.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, jejíž důvody označil toliko obecně jako důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) – d) soudního řádu správního. Navrhl zde, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení; požádal zároveň o tlumočnicka a o ustanovení zástupce. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na rozhodnutí o kasační stížnosti – stala bezpředmětnou. Ustanovený zástupce pak kasační stížnost doplnil v tom smyslu, že krajský soud se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou obsahem správního spisu i které vyšly najevo v řízení před soudem; rozhodnutí správního orgánu přitom nevychází ze spolehlivého zjištění stavu věci a není zřejmé, které skutečnosti byly jeho podkladem. Žalobce se přímo týká informace o nebezpečí ze strany vahabitů uváděné ve zprávách, z nichž žalovaný údajně vycházel, jejichž obsah však ve skutečnosti vůbec nebral v úvahu. Žalovaný i soud se omezili jen na přezkoumávání důvodů vylučujících udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a na obecná konstatování o tom, že žalobci v zemi původu nehrozí žádné pronásledování. Žalobci přitom bylo v zemi původu znemožněno rozhodovat se svobodně o svém náboženském vyznání; u státních orgánů se nemohl domáhat ochrany, protože tyto orgány tolerují vahabistické organizace. Soud se rovněž nevypořádal s tím, zda žalobcova země je bezpečnou zemí původu, ani se nevypořádal s definicí pronásledování. Žalobce konečně soudu vytkl, že porušil zákon, když k žádosti žalobcova zástupce neodročil nařízené jednání o žalobě. Závěrem žalobce navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Před zkoumáním vlastních stížních námitek se Nejvyšší správní soud zabýval obsahem a náležitostmi žaloby podané v této věci; zjistil přitom, že žalobu nebylo možno projednat.

Žaloba ve správním soudnictví musí splňovat jednak obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 3 s. ř. s. – tedy údaj o tom, čeho se týká, kdo ji podává, proti komu směřuje a co navrhuje; musí být též podepsána a datována. Všem těmto náležitostem žalobce ve své žalobě dostal. Krom toho však zákon klade na žalobu i požadavky zvláštní; mimo jiné musí žaloba obsahovat i žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Žalobcova žaloba, podaná u soudu dne 18. 6. 2004 a doplněná podáním ze dne 20. 7. 2004, splňovala všechny náležitosti obecné, zcela však postrádala náležitosti zvláštní včetně žalobních bodů: žalobce v ní jednak obecně konstatoval nezákonnost napadeného rozhodnutí, jednak označil několik ustanovení správního řádu, která žalovaný podle jeho názoru porušil. Takto nespecifikované podání však správnímu soudu vůbec neumožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Co se týče žalobcových slov, podle nichž je rozhodnutí žalovaného „nezákonné a neopodstatněné“, soud k nim nemůže nijak přihlížet, pokud nejsou podložena skutkovými a právními důvody nesouhlasu; jakékoli konkrétní důvody však v žalobcově žalobě chyběly. Potřebnou konkretizaci nevnese do žaloby ani citovaná zákonná ustanovení: i ona jsou totiž ze své povahy obecná a základem žalobního bodu se mohou stát jen tehdy, pokud jsou individualizována popisem konkrétních okolností řízení, v nichž žalobce spatřuje

nezákonnost, nebo argumenty zpochybňujícími úvahy vyjádřené v rozhodnutí správního orgánu. Ani zákonná ustanovení, jichž se dovolával, však žalobce nekonkretizoval.

Žaloba tak byla v podstatě blanketní; takovou žalobu ovšem nelze projednat. Soud ve správním soudnictví se nezabývá zákonností napadeného rozhodnutí jaksi obecně, ze všech možných úhlů pohledu, nýbrž je vázán (s výjimkou případů přezkumu z úřední povinnosti) rozsahem a důvody žaloby, jak je žalobce sám vymezil v žalobě. Soud přitom nemůže takto vyjádřenou vůli žalobce nahrazovat a sám určovat rozsah a meze přezkumu. Pokud žalobce nijak nekonkretizuje své námitky, je to, jako kdyby správní rozhodnutí vůbec nenapadl. Soud sice musí v jeho věci vydat rozhodnutí, nebude to však rozhodnutí meritorní, jímž by bylo možno zvrátit pravomocné rozhodnutí správního orgánu, a na právní situaci, s níž je žalobce nespokojen, se tak nic nezmění. Je tedy v zájmu žalobce, aby svou žalobu podložil žalobními body – konkrétními výtkami, které soudu umožní věcné přezkoumání.

Stejně jako obecné náležitosti, je možno i zvláštní náležitosti doplnit, a odstranit tak nedostatky žaloby; k tomu soud žalobce vyzval poté, co obdržel žalobu sepsanou azbukou, usnesením ze dne 23. 6. 2004. Žalobce se však v doplnění omezil na konstatování obsahu několika ustanovení správního řádu a nenabídl nic, čím by se soud mohl skutečně zabývat.

Nejvyšší správní soud tedy shledal, že žalobu, kterou žalobce podal k soudu, nebylo pro její závažné nedostatky možno projednat a žalobce to ani k výzvě soudu nenapravit. Ve věci tak nebyla dána podmínka řízení spočívající v zahájení řízení podáním k tomu způsobilým. Současně se zrušením rozsudku krajského soudu proto Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyl udělen azyl (§ 110 odst. 1 s. ř. s., věta první za středníkem). Námitkami obsaženými v kasační stížnosti se pak Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Zástupci, který byl žalobci ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Naproti tomu zástupci nenáleží odměna za úkon právní služby spočívající v převzetí věci: zástupce totiž věc převzal již v žalobním řízení a také mu za to byla usnesením krajského soudu ze dne 9. 5. 2005 přiznána odměna. Soud proto přiznal ustanovenému zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 1000 Kč za jeden úkon právní služby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s přechodným ustanovením čl. II vyhlášky č. 276/2006 Sb.] a 75 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu ve spojení s přechodným ustanovením čl. II vyhlášky č. 276/2006 Sb.], celkem tedy 1075 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 1075 Kč o částku 204,30 Kč odpovídající dani, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy zástupci náleží 1279,30 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu